

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione przez spółkę Vestel Iberia S.L. od wyroku z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie T-249/12 Vestel Iberia S.L./Komisja, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji COM (2010) 22 wersja ostateczna na tej podstawie, że wskazana decyzja Komisji nie dotyczy bezpośrednio wnoszącej odwołanie.

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, gdyż przy wdrażaniu decyzji Komisji hiszpańskie władze nie dysponują zakresem uznania w odniesieniu do skutku, co oznacza, że decyzja Komisji dotyczy bezpośrednio wnoszącej odwołanie.

W szczególności wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że władze krajowe dysponują zakresem uznania przy wdrażaniu spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie.
- Nawet jeśli władze krajowe dysponują zakresem uznania, quod non, to Sąd naruszył prawo, gdyż samo istnienie zakresu uznania nie wystarczy, by wykluczyć, że decyzja bezpośrednio dotyczy wnoszącej odwołanie.
- Sąd błędnie scharakteryzował pod względem prawnym dowody lub dopuścił się przeinaczenia dowodów.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 25 marca 2015 r. w sprawie T-569/12, Central Bank of Iran/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 3 czerwca 2015 r. przez Central Bank of Iran

(Sprawa C-266/15 P)

(2015/C 294/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Central Bank of Iran (przedstawiciele: M. Lester i Z. Al-Rikabi, barristers)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 25 marca 2015 r. wydanego w sprawie T-563/12;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów w zakresie, jakim dotyczą one wnoszącego odwołanie; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Central Bank of Iran wnosi odwołanie od wyroku Sądu z marca 2015 r. w sprawie T-563/12, oddalającego jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r.⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim te akty go dotyczą. Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

Zarzut pierwszy – Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że Rada prawidłowo uznała, iż wnoszący odwołanie spełnia określone w zaskarżonych aktach kryteria umieszczenia w wykazie.

Sąd pomylił się, utożsamiając usługi, które wnoszący odwołanie świadczy na podstawie irańskiej ustawy – prawo walutowe i bankowe z „udzielaniem wsparcia finansowego” rządowi Iranu w rozumieniu stosownego kryterium umieszczenia w wykazie. Usługi świadczone przez wnoszącego odwołanie w charakterze banku centralnego, takie jak prowadzenie rachunków i zatwierdzanie transakcji, nie są „udzielaniem wsparcia”, które pod względem jakościowym i ilościowym byłoby na tyle istotne, że umożliwiłoby rządowi Iranu realizację jego programu jądrowego. W rzeczywistości przy prawidłowym i proporcjonalnym spojrzeniu na te usługi, trudno uznać, że stanowią one jakiegokolwiek wsparcie finansowe.

Zarzut 2 – Sąd popełnił błąd, uznając, że Rada dochowała obowiązku uzasadnienia określonego w art. 296 TFUE

Wbrew wyrokowi Sądu przepisy irańskiej ustawy – prawo walutowe i bankowe, które wyznaczają zadania i kompetencje wnoszącego odwołanie jako Centralnego Banku Iranu, nie sprawiają, że wiadomo co Rada rozumie przez „udzielanie wsparcia finansowego”, na które powołała się uzasadnieniu. Sąd pomylił się, stwierdzając, że Rada nie musiała przedstawiać konkretnych i szczegółowych powodów, które wyjaśniałyby na jakiej podstawie uznała, że wnoszący odwołanie udzielał rządowi Iranu takiego wsparcia.

Zarzut 3 – Sąd popełnił błąd, uznając, że prawo obrony wnoszącego odwołanie było przestrzegane

Sąd pomylił się także, uznając, że prawo obrony wnoszącego odwołanie było przestrzegane. Przed podjęciem decyzji o ponownym umieszczeniu nazwy wnoszącego odwołanie w wykazie Rada nie przedstawiła żadnych dowodów. Sąd pomylił się, pozwalając Radzie na uzupełnienie jej uzasadnienia poprzez powołanie przepisów irańskiej ustawy – prawo walutowe i bankowe, które wbrew wyrokowi Sądu, w sposób dorozumiany nie wynikają z tego uzasadnienia. Wnoszący odwołanie nie wiedział, że toczy się przeciwko niemu postępowanie i nie miał możliwości przygotowania prawidłowej obrony.

Zarzut 4 – Sąd popełnił błąd, oddalając zarzut wnoszącego odwołanie, że Rada w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszyła jego prawa podstawowe, w tym prawo własności oraz prawo do ochrony dobrego imienia

Sąd powinien był stwierdzić, że decyzja o umieszczeniu nazwy wnoszącego odwołanie w wykazie jest nieproporcjonalna, gdyż poważnie utrudniła sytuację wnoszącego odwołanie i Irańczyków, w żaden sposób nie wypłynęła na źródła dochodów rządu Iranu oraz nie przyczyni się do osiągnięcia celu w postaci zmuszenia rządu Iranu do zaprzestania rozwoju jego programu jądrowego.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia)
w dniu 8 czerwca 2015 r. – Rijksdienst voor Pensioenen/Willem Hoogstad; przy udziale:
Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering**

(Sprawa C-269/15)

(2015/C 294/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie